

Chương 17

Stryer gầm lên trong cơn thịnh nộ khi thấy mình đang ở trong đại sảnh - nơi đặt ngai báu của Nữ thần hủy diệt. “Con sắp giết được chúng rồi. Sao Người lại cản con?”

Nữ quý Sabina vẫn giữ chặt hắn.

Lần đầu tiên Xedrix không ở trong phòng này cùng mẹ hắn, nhưng Stryker chẳng hơi đâu để ý. Mọi suy nghĩ của hắn đã bị thù hận và nỗi khó chịu ăn mòn.

Mẹ hắn ngồi trên ngai vàng điêu khắc lộng lẫy, tư thế đĩnh đạc như thể đang thiết triều chứ không ra tay phá hủy toàn bộ kế hoạch tỉ mỉ suốt mấy năm.

“Đừng có lên giọng với ta, Strykerius. Ta không chấp nhận những kẻ bất tuân đâu.”

Hắn ép mình hạ giọng xuống trong lúc máu vẫn sôi trào lên điên cuồng. “Vì sao Người lại xen vào?”

Nữ thần kéo chiếc gối đen lên đùi và chơi đùa một góc gối. “Người không thắng được Kẻ được chọn đâu. Ta đã nói rồi đấy thôi.”

“Con vốn đã có thể đánh bại hắn,” Stryker khẳng định. Không ai ngăn được hắn. Hắn tin chắc vào điều đó.

“Không đâu,” Nữ thần khẳng định. Bà lại hạ mắt xuống, ngón tay thanh tú vuốt ve lớp đệm bọc sa-tanh đen mượt mà. “Không có nỗi đau nào lớn hơn là bị con trai phản bội, phải không Strykerius? Người cho hắn tất cả, nhưng hắn có nghe lời người không? Không. Hắn có tôn trọng người không? Không. Thay vào đó, hắn làm tan nát trái tim người, nhỏ toẹt lên lòng tốt của người.”

Stryker nhắm chặt hai mắt khi giọng thần vang lên, đọc vị từng ý nghĩ của hắn. Hắn đã trao cho Urian mọi thứ, nhưng đứa con trai đó lại đáp trả hắn bằng sự phản bội cay đắng nhất mà phải mất nhiều ngày hắn mới chấp nhận được.

Một phần hắn ghét Apollymi vì nói ra sự thật. Một phần lại cảm ơn bà.

Hắn chưa bao giờ là loại người sẵn lòng nuôi ong tay áo.

Stryker sẽ không bao giờ đối xử với mẹ hắn như thằng con hắn làm với hắn. “Con sẽ nghe lời, thưa mẹ.”

Bà ôm gối vào ngực và thở dài mệt mỏi. “Tốt.”

“Giờ chúng ta phải làm gì ạ?”

Bà nhìn xuống hắn, mỉm cười xinh đẹp. Khi bà cất tiếng, từng lời nghe đơn giản, nhưng giọng điệu chỉ toát lên sự độc ác. “Cứ chờ xem đã.”

Wulf ngồi lên ghế sô-pha, bên cạnh Cassandra. Erik đang ngủ ngon lành trong cánh tay mẹ, chẳng màng tới bạo lực và chết chóc xảy ra xung quanh.

Thằng bé cũng chẳng biết được rằng thế giới mà nó vốn phải sống trong tương lai đã gần như chấm dứt.

Vì họ đã trở về nhà, Wulf từ chối để hai mẹ con rời khỏi tầm mắt.

Chris đang giúp Talon băng bó cánh tay bị đâm rách bởi lũ Daimon. Julian ngồi yên, phía sau đầu đặt túi chườm đá. Còn Kyrian thì hứng ngón tay vào chiếc bát rồi đổ ô-xy già lên.

Zarek đứng yên như pho tượng dựa vào tường trong hành lang sảnh chính dẫn vào bếp. Mỗi mình anh là có vẻ như không hề hấn gì.

“Các cậu biết không,” Kyrian lên tiếng, dừng lại một chút để rít lên khi rót thêm ô-xy già lên trên chỗ bị thương. “Hồi bắt tử tôi thấy mấy trò đánh nhau này dễ dàng hơn nhiều.”

Talon khịt mũi. “Tôi vẫn bắt tử đây nhưng cũng bị một trận toi bời. Đúng là ác chiến thật.”

Điện thoại bỗng đổ chuông.

Chris đứng dậy nghe điện.

“Tốt hơn hết không phải là Stryker,” Cassandra nín thở.

Không phải, mà là bố cô.

Chris đưa điện thoại cho cô, tay cô run run. “Bố ạ? Bố có sao không?”

Wulf ôm cô vào ngực, để cô khóc thoải mái trong lúc hai bố con nói chuyện, sau dăm phút, cô dập máy.

“Đúng như anh nói,” cô thở mạnh, nói với Wulf. “Chúng chưa bao giờ giữ ông ấy. Stryker đã dùng trò lừa gạt hắn dùng với em lúc trước để vào căn hộ. Tên khốn chết tiệt!”

Điện thoại lại reo lên lần nữa.

“Sao thế nhỉ?” Chris quát lên. “Mọi người điên cả rồi hay sao?”

“Phải,” cánh đàn ông trong phòng đồng thanh lên tiếng.

“Ồ” Chris trả lời điện thoại rồi đưa máy cho Kyrian.

“A lô?” Anh nói. “Ôi, em yêu à. Không, anh ổn mà.” Mặt anh nhăn nhó. “Không, buổi đi săn tốt đẹp. Bọn anh... ừm... sẽ trở về vào ngày mai.”

Anh dừng lại, rồi liếc về phía Julian. “Vết thương ở đâu nào?” Anh lại nhăn như bị rách. “Không đâu, em cứ nói với Grace là Julian vẫn ổn nhé. Chỉ hơi sưng thôi. Bọn anh ổn cả.”

Wulf cười phá lên khi thấy anh chàng cự Thợ săn lúng túng.

“Được rồi, anh sẽ làm vậy. Anh cũng yêu em, tạm biệt.” Kyrian dập máy rồi nhìn qua tất cả mọi người. “Trời đất, đừng bao giờ lấy một nhà ngoại cảm.” Anh lại nhìn Talon rồi Julian. “Chúng ta tiêu rồi, các cậu ạ. Máy chị em họ biết chúng ta không hề đi săn.”

Zarek làm ra tiếng thô lỗ. “Nghĩ gì thế không biết? Tên ngốc nào bày ra cái trò nói dối đấy?”

“Tôi không phải tên ngốc,” Talon quát lên. “Và tôi cũng đâu nói dối đâu. Tôi chỉ lược bỏ chi tiết chúng ta đi săn cái gì và ở đâu thôi.”

Zarek lại phát ra tiếng bất bình. “Cứ như thể mấy bà vợ của các cậu mù tịt ấy.” Rồi anh liếc Kyrian. “Lần cuối cùng quý ngài Annani đây đi săn thứ gì mà không có tem giá trên đó hả?” Ánh mắt anh lại quay sang Julian. “Và rõ ràng giày lười với quần âu ngụy trang tốt quá còn gì.”

“Im đi Zarek,” Talon quát.

Zarek định mở mồm cãi lại thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Lâm bàng khó chịu, Chris đi ra mở cửa cho Acheron và Urian vào phòng. Wulf đứng dậy ngay khi thấy họ.

Urian trông tệ hết chỗ nói. Da anh tím tái, quần áo dính đầy máu. Nhưng tệ nhất là cơn giận dữ và thương đau kìm nén trong đôi mắt nhạt màu.

Wulf không biết phải nói gì với anh. Anh ấy đã mất tất cả mà chẳng đoạt lại được gì.

“Chúng tôi đang bắt đầu thấy lo cho anh đây Ash,” Kyrian lên tiếng.

“Tôi thì không,” Zarek cãi. “Nhưng dù sao anh cũng có mặt đây rồi, có cần tôi nữa không?”

“Không, Z,” Anh lặng lẽ nói. “Cảm ơn cậu đã tới.”

Zarek gật đầu. “Bất cứ lúc nào anh cần tôi xé xác thứ gì đó cứ gọi. Nhưng trong tương lai, anh có thể chọn chỗ nào ấm áp hơn được không?” Zarek nói rồi lóe lên biến mất khỏi căn phòng trước khi có người kịp đáp lại.

“Các cậu biết không,” Talon nói. “Tên đó biến thành thân làm tôi thấy bực mình ghê gớm.”

“Nhưng nhớ là đừng có làm cậu ta bực đấy,” Ash nói giọng cảnh cáo. “Nếu không cậu ta sẽ nướng chín cậu.”

“Hắn dám sao.”

Kyrian khịt mũi. “Chúng ta đang nói về Zarek đấy.”

“À phải,” Talon đáp. “Thôi, chẳng sao.”

Kyrian đứng dậy kèm tiếng rên. “Vì tôi là một trong số ít người thường ở đây, có lẽ tôi phải đi nghỉ đây.”

Talon chỉnh lại dải băng trên cánh tay. “Đánh một giấc nghe có vẻ hấp dẫn với tôi đấy.”

Chris ném mấy thứ đồ cứu thương vào trong hộp nhựa. “Đi nào hai anh, để em chỉ chỗ cho các anh nghỉ tạm.”

Cassandra đứng dậy cùng với Erik. “Có lẽ tôi cũng nên...”

“Khoan đã,” Urian lên tiếng ngăn cô lại.

Wulf căng cứng khi anh chàng Daimon tiến lại gần vợ con anh. Ash để một tay lên vai anh hầu ngăn cản anh can thiệp.

“Tôi bế nó được không?” Urian hỏi.

Cả Cassandra và Wulf nhú mày. Trước đó anh ta gần như chẳng bao giờ nhìn thẳng bé.

Cassandra liếc nhìn Ash thì thấy anh gật đầu.

Cô miễn cưỡng đưa Erik sang cho Urian. Rõ ràng anh chưa bao giờ bế trẻ con. Cassandra đặt tay chồng lên tay anh và chỉ cho anh cách giữ đầu Erik và ôm thẳng bé sao cho nó không bị thương.

“Con mỏng manh quá,” Urian thở mạnh, nhìn đứa trẻ đang dỗi mắt nhìn anh ngọt ngào. “Thế nhưng con lại sống trong khi Phoebe của ta thì không.”

Wulf tiến một bước nhưng bị Ash ghìm chặt lại.

“Cậu sẽ ở lại, bảo vệ gia đình cậu chứ?” Acheron khẽ hỏi.

“Gia đình tôi chết rồi,” Urian gào lên, bắn tia nhìn rục rủa về phía Ash.

“Không, Urian, gia đình cậu chưa chết. Dòng máu của Phoebe đang chảy trong người đứa trẻ này. Erik mang theo sự bất tử của cô ấy.”

Urian nhắm mắt lại như thể chỉ nghe những lời đó cũng khiến anh không chịu đựng nổi. “Cô ấy rất yêu đứa trẻ này,” anh cất lời sau một lúc. “Mỗi khi cô ấy nói về nó, tôi có thể nhìn ra cô ấy cũng muốn một đứa con của riêng mình biết chừng nào. Tôi chỉ ước giá như tôi có thể cho cô ấy một đứa.”

“Anh đã cho chị ấy mọi thứ khác, Urian,” Cassandra nói, mắt cô đong đầy lệ khi nhắc tới chị gái. “Chị ấy biết điều đó và chị ấy yêu anh vì thế.”

Urian choàng tay quanh Cassandra và kéo cô lại gần. Anh gục đầu xuống vai cô và khóc thầm. Cassandra cùng khóc với anh cuối cùng cô cũng để nỗi đau thoát ra.

Wulf cảm thấy khó chịu khi nhìn họ đau đớn. Cassandra luôn rất mạnh mẽ. Anh cũng cảm nhận được sự ra đi của Phoebe, nhưng không nhiều bằng hai người họ.

Nhưng sớm muộn anh cũng sẽ như Urian.

Một lúc sau, Urian thả cô ra và đưa cô lại Erik. “Tôi sẽ không để đứa trẻ chết, Cassandra. Tôi thề. Không ai có thể làm hại nó. Chừng nào tôi còn sống.”

Cassandra hôn lên má anh. “Cảm ơn anh.”

Urian gật đầu và rời khỏi cô.

“Một tổ hợp hay đây chứ” Wulf nói sau khi Cassandra rời đi. “Một Thọ săn đêm, một Spathi cùng liên kết bảo vệ một Apollite. Ai có thể tưởng tượng được nhỉ?”

“Tình yêu khiến những người lạ cũng ra người nhà,” Ash nói.

“Tôi tưởng đó là nói về chính trị.”

“Thì cả hai mà.”

Urian khoanh tay trước ngực. “Cậu có phiền không nếu tôi ngủ lại ở nhà bè?”

“Không phiền gì đâu,” Wulf nói, anh biết Urian muốn ở nơi nào đó lưu giữ chút kí ức về Phoebe. “Cứ coi nơi đó là nhà anh chừng nào anh muốn.”

Urian nhanh chóng rời khỏi ngôi biệt thự như một bóng ma lặng lẽ.

“Đó là tất cả những gì tôi phải mong đợi đấy hả?” Wulf hỏi Ash.

“Cuộc sống là một tấm thảm dệt từ những quyết định của chính chúng ta mà.”

“Đừng có nói mấy lời vớ vẩn tâm lý tâm thần gì đó với tôi, Ash. Tôi mệt lắm rồi, hết bị đánh cho toi bời, rồi còn phải lo cho Cassandra, Erik và Chris, tôi thực sự kiệt sức. Chỉ một lần trong cuộc đời bất tử của anh, trả lời câu hỏi chết tiệt đó giùm tôi.”

Mắt Ash vẫn lên tia đỏ rực nhanh đến mức trong thoáng chốc Wulf nghĩ anh tự tưởng tượng ra. “Tôi sẽ không can thiệp vào ý muốn tự nguyện hay số phận, Wulf. Không phải vì cậu, không vì bất cứ thứ gì. Không sức mạnh nào trên trái đất có thể ép tôi làm thế.”

“Điều đó thì can hệ gì với Cassandra?”

“Mọi thứ. Dù cô ấy sống hay chết, đều phụ thuộc vào hành động của hai người.”

“Ý anh là?”

Anh hoàn toàn không chuẩn bị cho câu nói tiếp theo của Ash. “Nếu cậu muốn cứu cô ấy, cậu phải kết nối nguồn sống của cô ấy với cậu.”

Nghe có vẻ không khó khăn mấy. Lần đầu tiên trong nhiều tháng anh cảm thấy tia hi vọng. “Tuyệt! Liệu có cơ may nào anh sẽ giải thích một chút hộ tôi như thế là sao không?”

“Cô ấy nuôi dưỡng cậu, và cậu nuôi dưỡng cô ấy.”

Một cảm giác cuộn trào khó chịu dâng lên trong dạ dày Wulf. “Nuôi dưỡng bằng cách nào?”

Đôi mắt bạc xoáy vằn của Ash bắt gặp ánh mắt anh, cái nhìn trong đó khiến Wulf lạnh buốt tới tận linh hồn. “Cậu đã biết câu trả lời rồi đó. Đó chính là ý nghĩ đầu tiên vừa vụt qua trí óc cậu.”

Anh ghét mỗi khi Acheron làm thế.

“Anh có biết suy nghĩ uống máu người khác ghê tởm thế nào với tôi không?”

Acheron nhún vai. “Không tệ thế đâu.”

Câu nói khiến Wulf sững sờ. “Anh nói sao?”

Acheron không bàn lại câu đó nữa. “Tất cả tùy thuộc vào cậu, Wulf ít nhất cậu cũng sẽ thử chứ?”

Điều mà anh chàng người Atlantis đề nghị là không thể. “Cô ấy không có răng nanh.”

“Cô ấy có, nếu thực sự cần.”

“Anh chắc chứ?”

Ash gật đầu. “Vấn đề rất đơn giản mà lại chẳng hề giản đơn. Cậu uống máu từ cô ấy và cô ấy cũng thế.”

Anh chàng Thọ săn thượng cổ nói đúng. Mới đầu thì nghe rất đơn giản. Nhưng liệu anh và Cassandra có thể thực hiện không khi mọi đức tin của cả hai ngăn cản điều đó?

“Máu của tôi sẽ không giết chết cô ấy chứ? Tôi tưởng máu của Thọ săn đêm...”

“Cậu không phải thọ săn đêm, Wulf. Không hẳn. Cậu chưa bao giờ chết. Cậu luôn khác biệt với mọi người.”

Wulf khịt mũi chế nhạo. “Anh lại nói với tôi một việc mà đáng ra tôi cần biết từ lâu rồi mới phải. Cảm ơn nhé, Ash.”

“Mọi chuyện luôn được tiết lộ đúng lúc ta cần.”

“Không hẳn vậy đâu,” Wulf nói.

“Thật mà. Cậu chỉ phải quyết định xem cậu có đủ mạnh, đủ dũng cảm để nắm bắt cơ hội và biến nó thành của cậu hay không thôi.”

Bình thường Wulf sẽ không nghi ngờ gì về sức mạnh hay lòng can đảm của anh.

Nhưng chuyện này...

Chuyện này cần cả anh và cô.

Và nó cũng đòi hỏi rất nhiều niềm tin mà Wulf không chắc anh có còn hay không.

Cassandra ngồi lặng thinh đi vì kinh ngạc sau khi Wulf kể lại với cô về viễn cảnh có thể cứu sống cô.

“Anh chắc cách đó sẽ hiệu quả chứ?”

Wulf thở sâu. “Anh không biết phải tin vào điều gì nữa, nhưng nếu có cơ hội, sao ta không thử?”

“Anh chắc chắn gã Acheron này không muốn giết em chứ?”

Wulf nở nụ cười khẽ với cô, anh cố không cười phá lên trước suy nghĩ ấy. “Đó là điều duy nhất anh dám chắc đấy. Anh tin tưởng Ash, ít nhất là hầu hết mọi lúc.”

“Được rồi, vậy thì thử xem.”

Wulf nhướn mày. “Em chắc chứ?”

Cô gật đầu.

“Được rồi.” Anh đi tới đứng trước mặt cô. Cô nghiêng đầu sang một bên và vén tóc khỏi cần cổ.

Wulf đặt tay lên eo cô.

Anh chân chừ.

“Sao thế?” cô nhắc anh.

Anh há miệng ra, đặt môi lên làn da ấm áp nơi cổ cô. Wulf nhắm mắt lại khi anh cảm nhận nhịp đập nơi mạch máu cô, anh cạ răng lên da cô.

Da cô có hương vị tuyệt vời. Anh yêu cái cách làn da cô trêu đùa môi anh.

Cassandra ôm lấy gáy anh. “Hừm,” cô thở mạnh, “anh khiến em rùng mình.”

Cắn cô ấy đi...

Anh cắn răng vào sâu hơn chút.

Cô túm chặt lấy tóc anh.

Làm đi!

“Anh không thể,” anh nói rồi ngả ra. Anh không phải Daimon hay Apollite.”

Cô ngược nhìn anh từ bên dưới hàng mi. “Giờ anh đã hiểu ý em khi nói rằng em không thể ‘sang ngang’ rồi chứ?”

Anh hiểu rõ hoàn toàn.

Nhưng chừng nào cả hai còn chân chừ, Cassandra sẽ chết...